

POGNIEWAĆ (2) *vb pf*

Teksty nie oznaczają ó oraz é; o prawdopodobnie jasne (tak w po-); a jasne.

inf pogniewać (1). ◇ praet 3 sg m pogniewał (1). ◇ 2 pl subst -ście pogniewały (1).

Sł stp, Cn, Linde brak.

Wywołać w kimś gniew [w tym: kogo (2)] (2) : Feindſchafft machen. Pogniewać/ et ſtać ſię nieprzyjacielem. Contrahere inimicitiam. Calag 190b.

pogniewać kim [= z czyjego powodu] (1): Otoż miłe panny mali to okrucieństwo nád żeńkim narodem być lepiej by ſnadź gárdło káżdey ſtrácić/ boſcie ie [mężczyzn] pánem Czthyrádem bárzo pogniewały. BielKron 320v.

Zwrot: »sobie pogniewać« = wywołać gniew na siebie (1): Ten [Marek Aretuzjański] gdy [...] wiele vpornych y w báłwochwálftwie zátwárdziałyh łobie pogniewał: odmieniło ſię ſzczeſcie Chrzeſciáńskie/ á náſtał pan zły Cefarz Iulian [...]/ ták iſz ich ręku y okrucieńtwá Márek S. nieufzedł. SkarŻyw 273.

Formacje współrdzenne cf GNIEWAĆ.

MP